

Наше Життя

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотиння

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 18 (44)

Четвер, 9 травня 1968 року

Ціна 2 коп.

ДО НОВИХ УСПІХІВ

Радісним і урочистим був нинішній Першотравень. Мільйони радянських людей, вийшовши святковими колонами на вулиці й площі міст нашої неослабної Батьківщини, продемонстрували свою непохитну згуртованість довкола лєнінської партії, вірність пролетарському інтернаціоналізмові, глибоку переконаність у перемозі справи комунізму.

Першотравневе свято продемонструвало братні почуття народів СРСР до народів соціалістичних країн, нашу сердечну підтримку героїчному в'єтнамському народові у його справедливій боротьбі проти агресії американського імперіалізму, бойову солідарність з усіма борцями проти колоніалізму і расизму, пригноблення і експлуатації, за світле майбутнє всього людства.

Цьогорічне першотравневе свято знову показало безмежну любов і повагу трудящих усіх країн до нашої соціалістичної Вітчизни. Народу світу радіють успіхам Батьківщини Жовтня, яка впевнено йде до комунізму.

Лєнінський курс нашого руху до комунізму чітко і ясно виражений у Програмі КПРС, у рішеннях XXIII з'їзду партії. Важливий етап у виконанні цих рішень — квітневий Пленум ЦК КПРС, який поставив важливу вимогу про подальше покращання всієї ідеологічної роботи.

У цьому році Першотравень відзначений особливим піднесенням праці і творчості, всенародним змаганням за дострокове виконання п'ятирічки і гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Лєніна. Незаперечних успіхів досягла промисловість і сільське господарство нашої країни. Є вони і на учбово-виробничих підприємствах Українського товариства глухих. Збільшилась кількість колективів, які стали значно перевищувати місячні і квар-

тальні виробничі плани, зросла якість товарів, що випускаються.

Підбиті підсумки напередодні свята виявили переможців соціалістичного змагання учбово-виробничих підприємств УТОГ за виконання і перевищення виробничого плану першого кварталу 1968 року.

Переможцем визнано колектив Ужгородського УВП-1; йому присуджено перехідний Червоний прапор Міністерства соціального забезпечення УРСР і Української республіканської ради профспілок з видачею грошової премії. Садгорське учбово-виробниче підприємство зайняло друге місце, а Полтавське УВП № 2 — третє.

У першому кварталі нинішнього року добре попрацювали також колективи учбово-виробничих підприємств Бродів, Вінниці, Житомира, Донецька.

За доброю радянською традицією, початок якої поклав ще Володимир Ілліч Лєнін, у великі свята ми завжди заглядаємо вперед, визначаємо свої найближчі завдання і шляхи їх здійснення. Першотравень 1968 року був таким найширшим громадським оглядом наших багатющих можливостей, він ще більше згуртував партію і народ, сприяв дальшому зростанню політичної і трудової активності мас.

Ставши на робочі місця п'ятирічки, члени Українського товариства глухих разом з усім радянським народом доб'ються нових успіхів. Колективи підприємств системи УТОГ ще більше приділятимуть уваги зростанню продуктивності праці, поліпшенню масово-політичної і виховної роботи. Треба, щоб у кожному цеху, на кожній ділянці робітники і робітниці пройнялися думкою, що від їх сумлінної праці залежить успіх всього колективу, залежить дострокове виконання Товариством завдань п'ятирічки.

Сьогодні наша країна і люди доброї волі світу відзначають Свято перемоги. 23 роки тому Радянський Союз врятував світ від гітлерівської чуми. І нині Радянський Союз і соціалістичні країни не допустять, щоб гітлерівські недобитки знову розв'язали нову війну. Ударною працею зміцнимо могутність і непохитність нашої Батьківщини!

ПЕРШОТРАВЕНЬ — СВЯТО МИРУ І ПРАЦІ

КИЇВ. Масові гуляння на святковому Хрещатику, весняний бал, виступи учасників художньої самодіяльності, прогулянка по Дніпру, перегляд художніх і документальних кінофільмів — так організували своє дозвілля трудящі, їх сім'ї і ветерани праці учбово-виробничих підприємств столиці.

В Палаці культури обласного відділу УТОГ для них прочитана лекція: Карл Маркс — основоположник наукового комунізму.

ХАРКІВ. Радісно зустріли і провели Першотравневе свято колективи Харківських УВП. Працюючи по новій системі планування і економічного стимулювання, колектив учбово-виробничого підприємства № 1 достроково, 25 квітня, завершив виробничі завдання. Понад план реалізовано продукції на 20 тисяч карбованців.

В обласному Будинку культури для трудящих був організований перегляд художніх кінофільмів. З великим успіхом пройшли тематичні вечори:

«Ніхто не забутий, ніщо не забуте», «Безсмертний подвиг радянського народу»

ОДЕСА. Весна, Мир, Праця на плакатах і транспарантах. Морський вітерець полого знамена. Народні гуляння в парку ім. Шевченка.

А вечорами трудящі одеських учбово-виробничих підприємств дивились виступи митців Народного самодіяльного театру. Гарячими оплесками була зустріята пантоміма — В'єтнам не стане на коліна.

Свято перемоги відзначено тематичним вечором. — На сторожі миру.

ЛЬВІВ. На учбово-виробничих підприємствах, в обласному і районних будинках культури відбулись урочисті збори тру-

дящих, присвячені підведенню підсумків соціалістичного змагання на честь Першотравня.

Свято весни людства — під таким девізом проведені вечори художньої самодіяльності, концерти, масові ігри, дитячі райки.

ЗАПОРІЖЖЯ. На учбово-виробничому підприємстві пройшли урочисті збори на честь Першотравня. Радісним був нинішній Першотравень: квітнєве виробничі завдання виконано.

У клубах і будинках культури прочитані лекції — 150-річчя з дня народження Карла Маркса — основоположника наукового комунізму, доповіді — про перемогу радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Дільниця комуністичної праці

У першотравневому змаганні високих виробничих показників добився колектив текстильно-галантерейної дільниці Львівського УВП-2. Трудівники дільниці недавно присвоєно звання колективу комуністичної праці і вручено Почесне свідоцтво і вимпел «Колектив комуністичної праці».

Успіхи в труді завойовані наполегливою працею всього колективу, організаторською роботою майстра зміни Л. Кудлатого, бригадирів В. Парфенова і Л. Шамина, ударників комуністичної праці Є. Кукліна, І.

Басюка, А. Комарницької, І. Шудло, І. Нестер, Л. Українчук, Н. Каленик, С. Воробець та багатьох інших трудівників текстильно-галантерейної дільниці.

Колектив зобов'язався достроково — до 1 жовтня 1970 року — виконати виробничі завдання п'ятирічки, високими трудовими показниками зустріти 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Лєніна.

Г. АГАЖАНОВ,
Наш нештат. кор.
м. Львів.

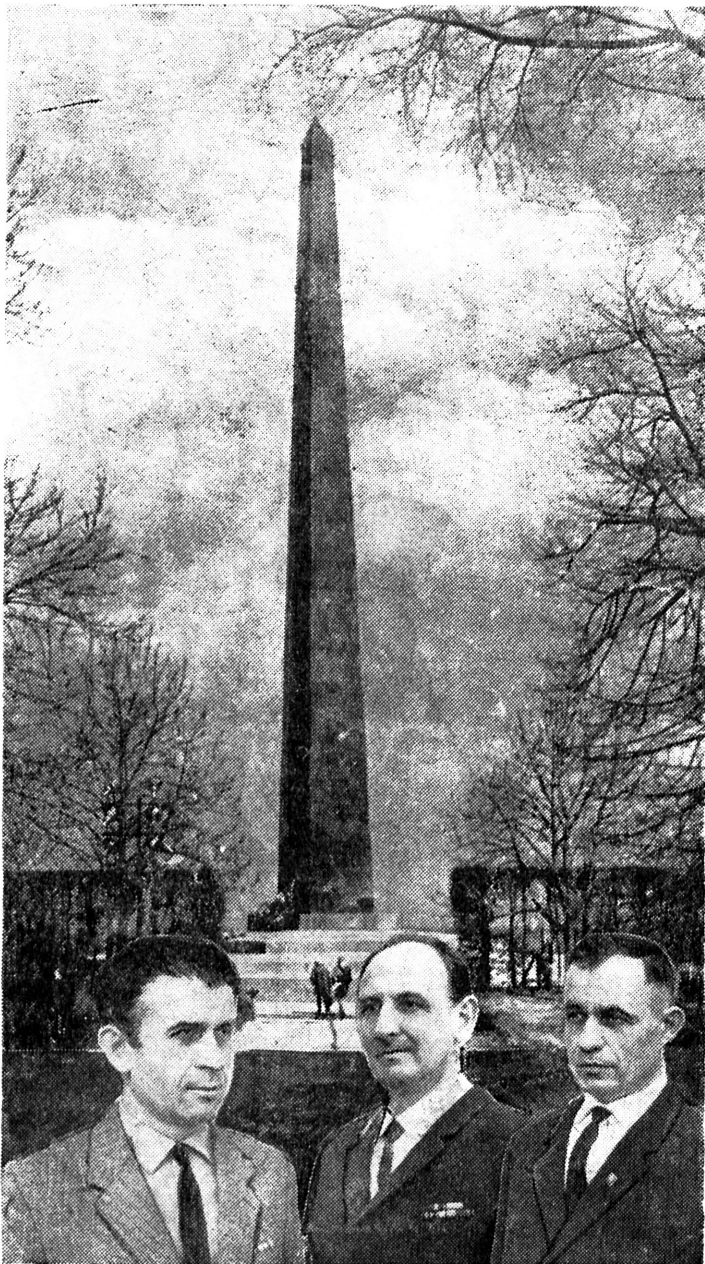

У Житомирському будинку культури глухих любовно оформлений стенд, який відображає життя і революційну діяльність В. І. Лєніна.

На фото (зліва направо): Дмитро Подданий та Василь Горобець знайомляться з новими виданнями книг про життя Ілліча.

Фото І. Щербанюка.

ПОДВИГ НАРОДУ — ВІЧНО ЖИВИЙ

У Києві, на площі Слави, споруджено пам'ятник Невідомому солдатові. Біля його підніжжя палає вічний вогонь — символ безсмертя.

На фото: учасники Великої Вітчизняної війни, члени УТОГ (зліва направо) Є. Л. Лобачов, В. В. Марченко і М. М. Нагорний.

Близько двадцяти років працює М. Мацкевич пастухом у колгоспі ім. Кірова Сарненського району Ровенської області.

За сумлінне ставлення до довіреної справи, за старанний догляд колгоспної худоби має урядову нагороду — медаль «За трудову доблесть».

Учасник Великої Вітчизняної війни, М. Мацкевич виявив мужність і героїзм у боях з німецько-фашистськими загарбниками. Він нагороджений «Орденом слави» та медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.»

ДЕНЬ ПОБЕДИ

Праздник Победы — Девятое мая —
В труде отмечает народ.
Идет посевная, весна боевая
Зовет хлеборобов вперед.

День незабвенный — Девятое мая —
Победу ты людям принес!
Как не поднять нам
За доблесть солдатскую
Дружно торжественный тост.

Партии нашей за все мы
спасибо
Скажем в торжественный час.
Сегодня для мира с удвоенной
силой
Трудится каждый из нас.

П. БДЮХИН.
м. Білопілля,
Сумська обл.

ПАМ'ЯТНИК

Грустят деревья в тишине...
Неведом миру, не прославлен,
Солдатам, павшим на войне,
В деревне памятник поставлен.

Солдатам тем, что жили тут,
Росли, работали, любили.
В суровый год на ратный труд
Отсюда молча уходили.

С детьми простившись и
с женой
В тот день горячий,
скоротечный,
Того не знали, что не в бой,—
Идут в бессмертие навечно...

...Здесь вечным сном герои
спят —
Бойцы, друзья-однополчане.
Заря вечерняя на сад,
На обелиск склонила знамя.

Алеет рубленый гранит
Живым огнем живых фамилий.
Народ ваш подвиг сохранит,
Как внукам жизнь вы
сохранили.

Н. НЫРОВ.
м. Вінниця.

З СВЯТОМ ВАС, ДРУЗИ!

На жаль, я не належу до тих, хто піднімав прапор Перемоги і розписувався на стінах рейхстагу. Моя участь у Великій Вітчизняній війні закінчилась у квітні 1942 року під Москвою. Під Гжатськом нас було 40 кулеметників. Натиск ворога стримали, але не всі залишилися в живих. Мене і ще двох бойових друзів після мінометного обстрілу тяжко поранили.

Більше року я лікувався в госпіталях, де наші лікарі, яких я не забуду ніколи, частково повернули мені зір, слух і мову.

Часто згадуються фронтові дороги, згадуються друзі фронтові, що не повернулися з війни, бойові побратими! Пам'ятні бої на сніжних полях Підмосков'я та на Волоколамському шосе. Там ми, радянські бійці і командири, вперше спростували міф про непереможність німецьких фашистів. Своєю мужністю і стійкістю під час оборони Москви ми довели непереможність

Радянської влади і мідь радянської вітчизняної зброї.

Нині я належу до числа ветеранів війни. 9 травня, в день Перемоги, ми, фронтовики, вишлюємо пам'ять всіх, хто віддав своє життя за честь, свободу і незалежність нашої Батьківщини. Фронтовики, надіньте орден, шануючи пам'ять своїх товаришів по зброї! Героїв, що, не шкодуючи свого життя, на смерть стояли, борючись Вітчизну в роки війни.

І я сьогодні прикролю бойові медалі та орден Вітчизняної війни I-го ступеня.

З святом Перемоги, ветерани війни, з святом Перемоги, дорогі друзі, добрі люди всієї землі! Тримайте мир в руках, відстоюючи його, завжди думайте про мене і про таких, як я, кого німецькі фашисти на все життя зробили каліками.

П. АКСЮК.
Інвалід Вітчизняної війни
I групи.

В Е Т Е Р А Н

Тридцять п'ять років перебуває членом Товариства глухих Л. С. Солич. А всього за його плечима — п'ятдесят років праці. Свій трудовий шлях почав він у військових майстернях учнем кравця. Потім працював інструктором виробничого навчання на Вінницькому УВП. Свій досвід, свої знання він передав більш як двомстам учням.

У роки Великої Вітчизняної

війни він, не шкодуючи сил, працював у військових майстернях, готуючи обмундировання для радянських воїнів. За доблесну працю Л. С. Солич нагороджений медалями СРСР.

Тепер ветеран праці, який живе у Вінниці, — на заслуженому відпочинку. Однак він бере активну участь у вихованні молоді, в громадській роботі.

Екскурсія місцями бойової слави

Київський палац культури УТОГ організовує екскурсії у місця бойової слави часів громадянської і Великої Вітчизняної воєн.

Нещодавно члени Товариства побували в селі Ново-Петрівці під Києвом. Тут, на місці розташування командного пункту 1-го Українського фронту, під командуванням генерала Ватутіна був розроблений і успішно здійснений радянськими військами план визволення столиці України — Києва від німецько-фашистських загарбників. Нині на цьому місці

створено музей-пам'ятник.

Завдяки екскурсоводу В. Черединаченку і перекладачу Л. Бублик бесіда була змістовною і цікавою. Учасники екскурсії залишилися задоволеними. Вони побажали працівникам Київського обласного відділу УТОГ і Палацу культури частіше організовувати екскурсії, туристські подорожі місцями революційної і бойової слави.

Р. РИБАЛЬЧЕНКО.
На фото: учасники екскурсії слухають розповідь екскурсовода.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ЗА ДЕСНОЮ

Життя Параски Йосипівни Повжик, як і долі людські, має свої брехливі моменти, коли гаї зеленіють, коли землю вкриває зеленим килимом шовковиста трава. Травнева, яскрава, як і цього року. Та бували в неї не тільки весни.

Якось Параска Йосипівна сказала:

— Хотілось би мені побачити своїх батьків і глянути на них, що ж вони за люди? — Замерілась. Похмурішало обличчя. Потім кинула: — Просто так, побачити, подивитися на них...

Вона хоче подивитися, щоб переконатися, чи ж вони люди? А вони глянули на неї, коли темної ночі залишили дитину на траві при битій дорозі без ім'я, без прізвища? Чи може пройшли шляхом отого немовляти від самого Глухова, що на Сумщині, де його покиннули, аж до хутора Тімки у Бобрівському районі, куди його взяли на виховання? Ні, це цікавилися, не проходили. Бувають і такі батьки. А маленька ж Парася вже у Бобрівській спеціальній школі-інтернаті для глухонімих дітей. Директор Олексій Федорович Кацовський їй за батька, а за матір — вчителька Ольга Федорівна.

Ольга Федорівна посадила перед собою за парту Парасю, відкрила шкільний журнал і довго дивилася на дівчину. Над чимось думала. А потім і каже: — Будеш Параскою Йосипівною Дмитренко. Гаразд?

Парася киває головою, ніби й справді вона на цьому розуміється. Так і почалася для неї школа у тому далекому тридцять восьмому році.

Вчилася в школі-інтернаті їх четверто сиріт: Парася, Люся Горелко, Таня і Олена Пашко. Дитинство, як дитинство: гомінливе, безтурботне, оточене увагою і простою любов'ю дорослих. Час летів, діти росли. Та не встигли вирости, бо почалася війна. Напав німецький фашист на нашу країну. Незабаром докотилася вона і до Чер-

нігівської області, до Бобрівщини, де знаходилася їхня школа. З довколишніх сіл батьки зразу ж позабирали своїх дітей. Залишилися в інтернаті тільки четверо сиріт, нянька та її дочка Віра.

Перед від'їздом Олексій Федорович наказав няньці:

— Доглядай мені дітей, як своїх. Пильнуй, поки не повернемось...

Безперечно, цього можна було б і не казати: сама знала, кого їй віддали на руки. І берегла дівчаток від німця поганого, переховувала, щоб він не знищив їх.

Саме в той час на території Чернігівської області під керівництвом підпільного обкому КП(б)У діяли партизани з'єднання О. Ф. Федорова, М. М. Попудренка, Ю. О. Збанацького та інших. Не давали вони спокою ворогові ні вдень, ні вночі. Налітали на нього, били; знищували ворожі ешелони, заважали йому вивозити у Німеччину на каторгу радянських людей.

У самій Бобрівці фашисти одного разу збиралися вивезти коней з кінного заводу. Дізнавшись про це партизани, налетіли на німецький гарнізон і дали такого духу, що дехто ще й зараз про це пам'ятає.

Фашисти лютували від злості за поразки на фронті і в тилу, який горів під їхніми ногами. Не було того дня, щоб не збирали вони жінок і дітей і не допитували, де ховаються партизани. Вигнали німці й няньку з сиротами в поле, де вже було зібрано чималий натовп.

Парася набралася сміливості і вийшла з гурту. Нянька було схопила її за руку, та дівчинка вирвалася і пішла прямо на німця. Усі зазмерли від несподіванки: зараз вони стануть свідками ще одного вбивства. Проте, німець не стріляв, а спокійно дивився, як до нього наближається дівчинка.

— Що тобі треба? — нарешті спитав він своєю мовою, Парася покрутила головою і показа-

ЦЕ БУЛО В 1933...

Наближається день, коли Українське товариство глухих відзначитиме своє славне 35-річчя. Великий шлях пройдено, багато корисного за цей час зроблено членами Товариства для свого народу, для рідної Батьківщини. Не одну славу сторінку в героїчну історію соціалістичної Вітчизни вписали глухі в роки громадянської і Великої Вітчизняної воєни, у мирні дні п'ятирічок і післявоєнної відбудови народного господарства. Про все це повинно знати молоде покоління, яке на бойових і трудових традиціях своїх батьків вчиться жити і працювати по-комуністичному.

На прохання читачів нашої газети розпочинаємо публікувати уривки з книги «В єдиному строю», що готується до друку, про історію створення і про діяльність Українського товариства глухих.

Практична робота по створенню Українського товариства глухонімих здійснювалася за допомогою представників Всеросійського товариства глухих у м. Харкові. Шефство продовжувалося кілька років. Неоцінну допомогу Україн-

ському товариству глухонімих у роки його становлення і юридичного оформлення подавав Павло Олексійович Савельєв. Весною 1933 року він приїхав у Харків, щоб практично допомогти підготувати проект постанови уряду про створення

Українського товариства глухих. Постанову було схвалено 4 червня 1933 року. Ця дата стала днем народження республіканського об'єднання глухих України.

У цій постанові, прийнятій Центральним Виконавчим Комітетом і Радою Народних Комісарів України, були визначені мета і завдання Товариства, організаційні принципи його побудови, порядок прийому і виключення членів, засоби Товариства, органи управління тощо.

Фактично ж об'єднання розрізних організацій глухонімих було здійснено після переїзду уряду України в м. Київ у 1934 році, коли народний комісар соціального забезпечення УРСР зібрав нараду

представників обласних об'єднань глухонімих республіки. І як наслідок було створено Центральне оргбюро, головою якого затвердили П. К. Набоченка.

Всеросійське товариство глухих, очолюване тоді П. О. Савельєвим, послало на Україну своїх досвідчених працівників з числа оглухлих — П. К. Набоченка, який потім став першим головою Центрального правління УТОГ, Д. Р. Семєнова (колишній редактор газети «Глухонемой Украины»), Н. В. Васильєвського, який потім працював на посаді головного бухгалтера Центрального правління, І. А. Сапожнікова.

Досвід Всеросійського товариства глухих, його активна допомога на місцях сприяли покращанню культурно-освітньої роботи відділів і клубів, організаційному оформленню УТОГ. Приклад російських братів, які створили у 1926 році Всеросійське товариство глухих, і їх практична допомога прискорили справу об'єднання глухонімих України.

Українське товариство глухих високо оцінило братню допомогу ВТГ, той вклад, який внесли його посланці для здійснення шефства, передачі нагромадженого досвіду роботи серед глухонімих. Виявом високої вдячності може служити нагородження П. О. Савельєва в день його семидесятиліття Почесною грамотою президії Центрального правління УТОГ.

Міцна дружба і взаємодопомога, що народилася в період становлення Радянської влади між глухонімих Росії й України, стали яскравим виявом ленінської національної політики, рівності і справжнього братерства між народами країни соціалізму.

Це непорушне братерство скріплене кров'ю в роки спільної боротьби з німецько-фашистськими загарбниками, спільною працею для потреб фронту і розгрому ворога, ще більше зміцнило у післявоєнні роки, у період відбудови народного господарства, будівництва комунізму.

У соціалістичному змаганні за дострокове виконання виробничих завдань третього року п'ятирічки по-ударному працюють слюсарі-інструментальники Донецького учбово-виробничого підприємства.

На фото: (зліва направо) Л. Дроб'яченко, П. Жила, В. Лизунков, Є. Тельтєвський.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

ГАЇ ЗАЗЕЛЕНІЛИ

ла на вуха, що вона нічого не чує. Німець розсміявся. Тоді Парася почала промовляти до нього мімікою. А потім... потім вона бігла у ліс, бігли всі, хто ще міг бігти. Були й такі, що впали на землю і більше не підіймалися...

...Параска Йосипівна поспішає на роботу. Минуле іноді спливає в голові таким, яким воно було насправді, яким його бачили дитячі очі і відчувало дитяче серце. Й сьогодні — у другу зміну. До неї здоровкаються, її вітають. І Параска Йосипівна рада кожній такій зустрічі, повна уваги до того, хто відає їй шану, частиночку свого тепла. Бо то саме і є близькі їй люди, з якими вона зв'язана спільною працею, загальними думками.

Був час, можна відверто сказати, що недавно, коли Параска Йосипівна віддавала їм не лише вільну хвилину, а й своє уміння, свої знання, тепло свого серця. Щоб тільки вони вирости справжніми трударями. Саме такими, що прикрашають землю і звеличують наш час працею комуністичною.

Уляна Бабич, Ніна Онищенко, Ганна Самотяжко... Багато їх на учбово-виробничому підприємстві, вихованців Параски Йосипівни. Здається, ще зовсім недавно вона навчала їх отому швейному ремеслу. А нині (яка радість!) її колишні учні — майстри своєї справи. Багато з них завоювало почесне звання ударника комуністичної праці.

Легко далася їм наука? На це може відповісти тільки Параска Йосипівна. У неї ще й зараз стоять перед очима оті дні в цеху, де вона проводила серед своїх вихованців не одну годину... Це тоді, коли на учбово-виробничому підприємстві її назначили інструктором учнівської групи.

То чи ж важко було? Авжеж. Зате на серці легшало. Адже любила вона їх, своїх учнів, любила, як кажуть, возитися з ними. Бо ж до того сама уче-

ницею була. Правда, прийшла Параска Йосипівна на Чернігівське учбово-виробниче підприємство не просто так, як приходив сьогодні молода людина. Довгим, складним і тернистим був її шлях до своїх учнів, до цеху, до Десни, за якою шороку весело гаї зеленіють...

Пригадується Парасці Йосипівні й осінь 1943 року. Саме тоді Радянська Армія повністю визволила Чернігівщину від німецько-фашистських загарбників. Повернувшись до школи і директором їхній, Олексій Федорович. Застав чотирьох сиріт, лянку і її дочку Віру живими і здоровими. «Вижили!» — тільки й сказав. Авжеж, вижили. Треба було вижити на зло ворогам, на радість нашим людям.

І знову, як і перед війною, почалося звичайне, буденне життя з рідними тобі, добрими людьми. Хіба що важче, бо були нестатки, бо треба було майже все відновлювати. Ось і чотири класи закінчила, виросла, не по літах змужніла. Прийшов час іти далі. Та Олексій Федорович відраджував:

— Будь з нами! Може, у моєї сестри залишилася? — здавалося, що він благав Парасю.

Вибирати не доводилося: тут їй добре, а як буде в іншому місці? Чотирнадцятий рік пішов і розбиратися багато в чому вона вже навчилася.

У школі-інтернаті було багато всяких справ. Парасці ж не привикати до них, бо любила працювати, не перебираючи роботою.

Хто його знає, як би склалося далі життя Параски Йосипівни, коли б одного разу (а їй тоді вже сімнадцять літ було!) на подвір'ї школи до Параски не звернулася стороння людина, яка спеціально приїхала до неї. То був Олексій Іванович Климок, інструктор обласного відділу УТОГ. Тоді ж він і забрав Параску на УВП.

Спершу взяли її ученицею. Вчилася шити костюми, паль-

та, а потім вже працювала в індопшиві та масовому пошиві одягу. Жила ж поки що на приватній квартирі, бо в гуртожитку не було місця. Інколи тимчасово її назначали бригадиром цеху.

Чотири роки понадобилось Парасці Йосипівні, щоб стати швеєю, щоб стати інструктором учнівської групи. Вона ще й гадки не має, що з хлопчиками і дівчатками їй доведеться працювати пліч-о-пліч майже вісім років. За цей час стануться великі зміни й в особистому житті цієї цікавої і здібної людини: вона вийде заміж, матиме двох синів — Вову і Васю, і разом з батьками свого чоловіка, Олексія Порфирівича Повжика, ударника комуністичної праці Чернігівської музичної фабрики, житиме у новій комуністичній квартирі.

І все це — дитинство, війна, школа, перші дні на учбово-виробничому підприємстві, які можна назвати часом змужніння людини, — все це залишиться позаду найдорожчою пам'яткою в її житті. Яким би воно не було — гірким і пекучим, радісним і приємним — воно належить їй, і вона береже все оте пережите у глибині самого серця.

З-під квітчастої косинки вибивається густе, чорне волосся і спадає на широкий лоб. Невисокого росту жінка поправляє коси, затягуючи тугіше на потилиці кінці, потім дивиться на вас теплими, добрими очима. Це Параска Йосипівна Повжик, бригадир Чернігівського УВП. У теплих, добрих очах читаєш її складне життя і віриш, скільки ще хорошого вона зробить для людей, для нашого суспільства. Бо ж Параска Йосипівна народилася і виросла справжньою людиною.

І. ГАЙ.

Спец. кор. «Нашого життя». м. Чернігів.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В УКРАЇНСЬКОМУ ТОВАРИСТВІ ГЛУХИХ

В атмосфері діловитості і принципіальності

Відбулась друга обласна конференція наймолодшого на Україні Волинського обласного відділу УТОГ.

Як відзначалось в доповіді голови облвідділу Н. М. Чупалової і промовх делегатів, значну роботу провели організації УТОГ серед глухих села по ліквідації неписьменності, по індивідуальному навчанню колгоспників різним професіям. За звітний період 27 чоловік вже набули або ж навчаються професії теслярів, столярів, ковалів.

Працівники обласного і міжрайонних відділів УТОГ по 159 сілградах подвірними обходами обстежили і обслуговували 682 чоловіка глухих. Багатьом з них надана матеріальна допомога через правління колгоспів і райвиконкомів.

Багато зроблено по трудовлаштуванню молоді на під-

приємствах міст, зокрема, в Луцьку та Володимир-Волинську. Зараз в містах Волині нема жодного глухого, який би не займався суспільно-корисною працею.

Поряд з досягненнями в роботі серед глухих Волині ще є й окремі недоліки. На це вказували делегати у своїх виступах. Вони звертали увагу на те, що недостатньо розгорнута в клубах гуртова робота, зокрема, мало приділяється уваги художній самодіяльності і спорту.

Конференція обрала новий склад правління і ревізійної комісії Волинського обласного відділу. Головою правління на другий термін обрано Н. М. Чупалову.

М. ГЛОДІН.
Наш нештат. кор.

м. Луцьк.

У Ровно відбулася конференція обласної організації УТОГ. Із звітною доповіддю виступила голова обласного відділу В. Ф. Єлісєєва.

Делегати обговорили питання діяльності учбово-виробничого підприємства.

Багато уваги в доповіді і у виступах делегатів відведено

питанням культурно-масової і виховної роботи.

Всього в дебатах виступило 15 делегатів.

Обрано новий склад правління, ревізійної комісії та делегатів на VIII з'їзд УТОГ.

Головою правління обласного відділу УТОГ обрано В. Ф. Єлісєєву.

М. ОМЕЛЬЧЕНКО.

Районні збори

Відбулися збори членів УТОГ — трудівників колгоспів і радгоспів Мар'їнського району Донецької області. Представник райвиконкому зробив доповідь про соціалістичні зобов'язання колгоспів і радгоспів Мар'їнського району і участь в їх виконанні глухих, що працюють у сільському господарстві.

На зборах було відмічено роботу слюсаря колгоспу «Червоний Жовтень» М. Липового, скотаря того ж колгоспу С. Тимошенка, доярки сільгоспартілі «Україна» А. Дмитренко, які значно перевищують завдання, та ін.

Ті, що були присутні на зборах, вирішили достроково виконати зобов'язання, взяті Мар'їнським районом у 1968 році, і тим гідно зустріти 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

На закінчення відбувся концерт гуртка художньої самодіяльності Петровського клубу глухих.

Т. ЄРМАКОВА.
м. Донецьк.

Теплі слова говорять про швею Ялтинської фабрики індопшиву та ремонту одягу, члена УТОГ — Любов Вержбу. Робота у неї надто морочлива, але замовники дуже вдячні їй за сумлінне ставлення до дорученої справи.

На фото: Л. Вержба за роботою.

Фото Р. СКОВОРОДНИКОВА.

Наше Життя 3

9 травня 1968 року.

Самодіяльний драматичний колектив Київського палацу культури глухих показав глядачам інсценізацію відомого оповідання О. М. Горького «Мальва».

На фото (зліва направо): в ролях Мальви — П. Шевченко, швея; Василя — А. Шевченко, ливарник; Серьожки — М. Пятницький, зміяний майстер; Якова, сина Василя — В. Іщенко, слюсар-інструментальник.

У Житомирському будинку культури глухих здійснено постановку комедії «Небо та пекло» французького письменника Проспера Меріме.

На фото: сцена з комедії «Небо та пекло». В ролях: донна Пабла Ромера — С. Григорчук, доньї Уррака де Піменталь — О. Войтенко.

Фото Я. ПІШЛА.

СПОРТ

Успіх Вячеслава Скоморохова

В Ялті відбулись весняні змагання з легкої атлетики спортсменів ДСТ «Авангард» і областей України.

В одному з видів легкої атлетики — бігу з бар'єрами — перше місце зайняв чудовий спортсмен з Луганська, член УТОГ Вячеслав Скоморохов.

Його технічні результати: біг на 100 м — 14,6 сек. і на 200 м — 23,8 сек.

Р. СКОВОРОДНИКОВ.
Наш нештат. кор.

ШАХИ

На першість Радянського Союзу

У Мінському палаці культури БілТОГ відбувся тринадцятий тур на першість Радянського Союзу з шахів серед чоловіків.

Кишинів Зуєв зіграв з Муратовим (Москва) вничю, набравши 9½ очок (при одній відкладеній партії). Партія Опалія (Таллін) — Глушенко відкладена. Семчишин поділив очко у партії з Потацкасом (Вільнюс). Кейрих виграв партію у Певзнева (Гомель), набравши,

таким чином, у тринадцяти турах 8 очок.

Після тринадцяти турів Глушенко має 7½ очок. Правда, у нього одна відкладена партія. Стільки ж набрав Горбилов із Орші. Семчишин зумів набрати лише всього 3½ очка.

Отже, після тринадцяти турів попереду Краснов (Ленінград) і Зуєв (Київ), які мають по 9½ очок і одній відкладеній партії.

ДОБРЕ, КОЛИ ПОРУЧ ДРУЗІ

Кажуть, що радість людська живе в родині постійно і ніколи не залишає оселі раніше його господаря...

Ці слова часто згадувала Марфа Яківна, дивлячись на свою похилу, стару хатину. Одній відремонтувати будинок їй було не під силу, та й часу було обмаль: день-у-день ходила на роботу Марфа Яківна в колгосп «Червона Україна».

І ось допомога прийшла. На загальних зборах глухих села Чемер, а потім на засіданні правління Козелецького міжрайвідділу УТОГ було прийнято рішення: допомогти збудувати будинок М. Я. Довгоброд. Правління артілі надало гро-

шову допомогу, виділило лісоматеріал та транспорт. Тепер справа лишалась за майстрами. І такі знайшлись.

У вихідні дні приїздили в с. Чемер теслярі — члени УТОГ з навколишніх сіл. І незабаром виріс новий, просторий будинок. Радістю повнилось серце Марфи Яківни, і не було слів, щоб висловити щире подяку людям. Дивлячись на них, вона подумала: «Добре, коли поруч друзі, щирі, хороші...»

П. ШИРЕНКОВ.
Завідуючий Чемерським клубом глухих.

с. Чемер,
Чернігівська обл.

ОБМІН ДОСВІДОМ ТРИВАЄ

У Львові та Ужгороді відбулися обласні конференції з питань психологічних основ та активізації навчально-виховного процесу в спеціальних школах. Велику роботу по організації цих конференцій здійснили методисти обласних інститутів удосконалення кваліфікації вчителів Г. Блинова та І. Уточкіна. На конференціях працювали секції педпрацівників шкіл для дітей з недоліками слуху, в яких взяли участь 94 делегати з різних областей.

В роботі конференцій взяли участь наукові співробітники Науково-дослідного інституту психології УРСР. Учасники секцій сурдопедагогіки заслухали ряд цікавих доповідей, які мають велике практичне значення у навчанні і вихованні дітей з недоліками слуху.

Кандидат педагогічних наук Л. Лебедева в своїй доповіді «Забезпечення розуміння прочитаного молодшими глухими школярами» пояснила, чому саме глухий дитині важко зрозуміти прочитане, розповіла, як потрібно провадити словникову роботу, працювати над розумінням речень, щоб в учнів створилися певні образи на основі прочитаного, тобто, щоб учень правильно зрозумів матеріал. Присутніх було ознайомлено з різними формами проведення педагогічних експериментів та їх наслідками. Цікаво розповіла Л. Лебедева про запровадження такої форми роботи, як малюнковий переказ. Цей вид роботи над текстом розвиває у дітей уявлення на основі прочитаного, допомагає їм краще зрозуміти твір.

Із доповідей практичних працівників, що викликали інтерес і жваве обговорення, слід відмітити доповідь учителя Львівської школи-інтернату І. Федорцова «Використання технічних засобів як метод розвитку сприймання матеріалу

глухими учнями». В доповіді І. Федорцова підкреслено, що технічні засоби навчання допомагають учням краще засвоювати програмовий матеріал.

Зокрема, доповідач поділився досвідом своєї роботи з використання кінофільмів і діафільмів при вивченні літературних творів. На ряді прикладів він довів ефективність їх використання для засвоєння глухими учнями програмового матеріалу.

Доповіді учителів Л. Конової (Бродівська вечірня школа для глухих), М. Красицького (Підкамінська школа-інтернат для туговухих дітей), О. Волошин (Львівська школа-інтернат), Н. Сергієнко (Львівська вечірня школа для глухих) та інші викликали великий інтерес. Вони були спрямовані на удосконалення навчального процесу та активізацію пізнавальної діяльності дітей з недоліками слуху.

Педагогічні працівники Ужгородської та Хустської шкіл для глухих обмінялись досвідом роботи. В своїх доповідях вони охопили досить широке коло питань навчально-виховного процесу в школі глухих. На питаннях правильного темпу мови, активізації мовної діяльності глухих дітей, виховання в учнів самоконтролю зупинилися вчителі Ужгородської школи для глухих Е. Шіте, Н. Гаврилей, В. Шибіцька та інші, а сурдопедагоги Хустської школи для глухих І. Попенко, Й. Семак, І. Спичкий, М. Лендел, М. Примко в своїх доповідях висвітлили питання виховання відповідального ставлення до праці, застосування окремих видів технічних засобів, розвитку логічного мислення, формування просторових уявлень, виховання радянського патріотизму та пролетарського інтернаціоналізму у глухих дітей.

Особливий інтерес викликали доповіді завідуючого слуховим кабінетом Ужгородської школи для глухих дітей Е. Шіте та вчителя Хустської школи І. Спичкея.

Е. Шіте в своїй доповіді звернув увагу сурдопедагогів на те, що техніка мови глухих дітей, крім постановки звуків, потребує формування ще й інших компонентів мови, а саме: мовного дихання, голосу, наголосу, злитності, автоматизації, ритміко-мелодійності та темпу мови. В доповіді він досконально висвітлив методику роботи над темпом мови. Вказав на необхідність регулювання темпу мови, супроводженої дактилюванням. Сурдопедагогу потрібно звертати увагу на культуру дактилювання, аби воно не уповільнювало темпу мови.

Доповідь І. Спичкея була присвячена розвитку логічного мислення глухих учнів на уроках арифметики. Він показав, що саме розв'язання задач належить важлива роль у розвитку мислення глухих учнів. На уроках арифметики глухі учні повинні навчитися міркувати, порівнювати, абстрагуватися від конкретного, встановлювати залежності між величинами, робити умовиводи. Ось про формування всіх цих умінь при навчанні розв'язувати арифметичні задачі і розповів І. Спичкей.

Учасники конференції висловили побажання частіше проводити науково-практичні конференції та педагогічні читання з участю наукових працівників.

Конференції пройшли з великим творчим піднесенням. З новими силами і натхненням будуть працювати сурдопедагоги, щоб добре закінчити навчальний рік і рапортувати з'їздам учителів про свої творчі успіхи в навчанні і вихованні підстаючого покоління.

О. ДУБОВЕЦЬКИЙ.

Спеціальний лекторій для робітників

«Школа здоров'я». Під такою назвою на Одеському УВП-2 вже третій рік працює спеціальний лекторій. Тут систематично читаються лекції на різні медичні теми. До читання лекцій залучено лікарів Жовт-

невої районної лікарні м. Одеси.

За проською робітниць УВП організуються консультації лікарів-спеціалістів.

Ю. ГЕР.

Пільги на проїзд

В період з 1 жовтня по 15 травня надається 50-ти процентна скидка з вартості квитка для проїзду по залізниці.

Право на це мають тільки інваліди, які з дитинства одержують державну пенсію або грошову допомогу із місцевого бюджету, незалежно від того, працюють вони чи ні.

Для одержання права на скидку інваліду потрібно звернутись в районний відділ соціального забезпечення, де йому на пенсійному посвідченні поставлять спеціальний штамп на право одержання скидки.

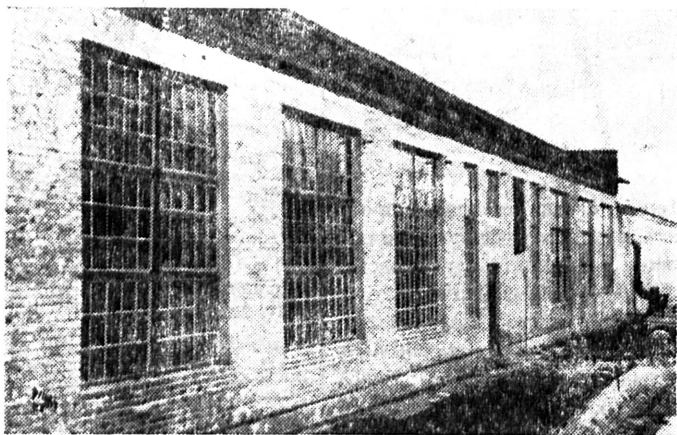
Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського об'єднання глухих.

Київ, друк. УВП-3.
Зам. 497—5065, 68 р.

Колектив виробничників Лебединського УВП зараз працює в просторих, світлих приміщеннях новобудови (фото зліва). Тут розташовані деревообробний та складальний цехи, фарбувальне відділення, контора, приміщення для практичних і теоретичних занять учнів тощо. Закінчується обладнання сушарні та пилорами.

А ще не так давно підприємство містилось в такій будівлі (фото справа).

